

handlet den saaa overordentlig vigtige Hovedgreen, nemlig Portoreformen. Medens vi saaledes forlængst her i Landet og ogsaa i det forreftigende Lovforslag have fastholdt at gaae i en overordentlig liberal Retning og har fulgt med Tidens Udvikling i Spørgsmaalet om Portoen, maa jeg dog tilstaae, at det undrer mig, at netop den anden Deel, som dette Forslag omfatter, nemlig selve Reglerne for Postvæsenets Rettigheder og Forpligtelser, synes mig ikke at være bejselet ganske af den samme Mand, og dette synes mig maa undre saameget mere, som netop det Ene indeholder en vis Betryggelse for det Andet. Naar man gaaer til en meget liberal Ansættelse af Satsene for Brevbefordring, synes det mig, at deri ligger en Betryggelse for, at Indgreb i Postvæsenets udelukkende Anvendelse til at befordre Breve ikke let vil skee; naar vi gaae til at sige, at et Brev kun skal koste 4 Skilling at befordre overalt i Danmark, og det endogsaa uden Hensyn til, hvor stort det er, saa forekommer det mig, at der deri ligger en Sikkerhed for, at ikke uden i saadanne Tilfælde, hvor det virkelig slet ikke kommer an paa Betalingen, nogen Anden bliver Befordrer af Breve. Jeg maa derfor tilstaae, at det har undret mig at see, at man vil opretholde Postvæsenets udelukkende Eneret, ikke Eneret til for Betaling at befordre Breve, men udelukkende Eneret til at befordre Breve; man maa, synes det mig, i den liberale Porto finde en fuldgyltig Betryggelse for, at ikke en saadan Anvendelse af Friheden til at befordre Breve ved Leilighed kommer i Gang, at der derved tillige vilde gjøres noget Indgreb af nogen Betydning i Postvæsenets Indtægter. Nu kunde man jo vel sige, ja, Postvæsenet vil ikke tage det saa nøie, naar det mærker, at der har været en eller anden gyldig Grund til Befordringen af et Brev ved Leilighed, og der er jo ogsaa i selve det foreliggende Lovforslag givet visse Bestemmelser, hvorefter Bedkommende skulde være fritagne for Ansvar i enkelte Tilfælde. Men naar det er i vit-

terligt, at deri hidtil i en overordentlig stor Grad er seet igjennem Tingre med denne Sag, er det en egen Sag, nu at skulle staae et forældet Princip fast, nu at skulle ved en ny Lov staae en Bestemmelse fast, som man maa sige til sig selv ikke kan blive opretholdt; den vil idelig og idelig blive brudt, og det staaer ikke engang i Autoriteternes Magt at øve noget syndelig Tilsyn eller Beskyttelse, uden at indføre den utaalte Inquisition overfor de Reisende; det er min Overbevisning med Hensyn til Forbudet mod Brevbefordring med Leilighed, at det vil blive brudt, det er umuligt andet, end at det maa blive brudt. Men paa den anden Side ville de Tilfælde, hvor det bliver brudt, i Forhold til Postvæsenets uhyre tiltagende Brevbefordring være saa forsvindende, at Postvæsenet maatte, synes det mig, kunne see bort derfra og sige: Det er af den Slags Ting, som vi ikke bryde os om. De Tilfælde, som her blive anførte som de, der skulde frigjøre de Bedkommende for Ansvar, er nemlig paa ingen Maade saadanne, som kunne siges at omfatte alle de Tilfælde, som kunde komme. Jeg vil tage et aldeles localet Exempel; man vil tilgive mig, at jeg nævner et localet Exempel, fordi det dog maaskee netop kan vise, hvorledes der kan komme et særegent Forhold frem. Naar f. Ex. ved Afgangen fra Aarhus Loverdag Aften af et Dampskib, som kommer hertil Søndag Morgen, en Mand vil med fuldkommen Bished have et Brev afgivet til en Mand her i Kjøbenhavn om Søndagen, saa kan han ikke, naar han lægger det i en Brevkasse paa Dampskibet, stole paa, at det bliver afgivet om Søndagen, thi vel skulde det efter den ordinaire Regel befordres om Søndagen, hvis Dampskibet kommer hertil i rette Tid om Morgen, men det kan træffe, at Dampskibet kommer saa seent hertil i Løbet af Søndagen nemlig efter Kl. 11 a 12, at Posten ikke udgives. Dersom jeg i et saadant Tilfælde faaer en Passager som en Velvilliesag mod